

4. neděle adventní A

Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emanuel, to je 'Bůh s námi'. (Iz 7,14)

První čtení

Izaiáš 7,10-14

Hospodin promluvil k Achazovi (skrze proroka Izaiáše): "Vyžádej si znamení od Hospodina, svého Boha, ať hluboko v podsvětí, či nahoře na výšinách!" Achaz však řekl: "Nebudu žádat, nebudu pokoušet Hospodina." Tu pravil (Izaiáš): "Slyšte tedy, Davidův dome! Nestačí vám omrzovat lidi, že omrzujete i mého Boha? Proto vám dá znamení sám Pán: Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emanuel (to je 'Bůh s námi')."

Druhé čtení

Římanům 1,1-7

Pavel, služebník Ježíše Krista, povoláný za apoštola, určený k hlásání radostné zvěsti. Bůh ji už předem slíbil ústy svých proroků ve svatém Písmě o svém Synu. Ten pochází jako člověk z rodu Davidova, duchem svatosti se prokázal jako mocný Boží Syn tím, že vstal z mrtvých: Ježíš Kristus, náš Pán. Od něho jsme dostali milost i apoštolské poslání, abychom na oslavu jeho jména (přivedli) k ochotnému přijetí víry všechny národy. K nim patříte i vy, protože si vás Ježíš Kristus povolal. Všem v Římě, které Bůh miluje a které povolal do stavu svatých: milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

Evangelium

Matouš 1,18-24

S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: "Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš: on totiž spasí svůj lid od

hříchů." To všechno se stalo, aby se naplnilo, co řekl Pán ústy proroků: 'Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel,' to znamená 'Bůh s námi'. Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal: vzal svou ženu k sobě.

K zamyšlení

V dnešních čteních se setkáváme se dvěma muži a dvěma zcela odlišnými postoji k Božímu znamení. Oba se nacházejí ve velmi těžké politické/společenské, lidské situaci. Oba se setkávají s Boží pomocnou rukou, ale oba reagují jinak. Ve Starém Zákoně odmítá král Achas zdánlivě zbožnými slovy znamení, které mu Bůh nabídl. Král uprostřed krize nedůvěřuje v žádnou Boží pomoc, což ale přímo nevyjadřuje, ale zabaluje to do zdánlivě zbožných slov – také dnes je to mezi zbožnými lidmi, kteří nenacházejí odvahu přímo bojovat s Bohem, jeden ze způsobu klamu. Jak bychom reagovali my? Problémy, těžkosti, nouze potkávají každého z nás tím nebo oním způsobem. Počítáme s Božím znamením, vyprošujeme si ho? Nenecháváme se však někdy mýlit naší zdánlivou vírou, která ve skutečnosti pochybuje v sílu Božího slova, a naše problémy chceme řešit my sami? Odpověď na Achasovu pochybnost přichází ústy proroka: Bůh se nenechá zastavit a z lásky ke svému národu dává své znamení.

Se svou nedůvěrou vůči Bohu a se svým rychlým odmítnutím nabízeného Božího znamení představuje Achas protiklad k rozvážnému a důvěřujícímu Josefovi v evangeliu. Josef, to je "Bohu věrný muž". Muž, který bere vážně svoje sny a odhaluje v nich Boží poselství a plány, je to trpělivý a dobrotivý člověk, který ukazuje svůj jemnocit a takt. Díky své věrnosti nám může být vzorem: na základě jednoho snu je připravený změnit své plány a představy a svůj život uspořádat na novo; je připravený přijmout zodpovědnost bez toho, aby si začal stěžovat na svůj osud, kdy dá očekávanému dítěti jméno a zajistí tím rodinu a původ. Kráčet společně s Josefem vánocům v ústrety znamená stejně jako Josef se nechat "vyrušit" Bohem. Někdy se zdá, že nás Bůh ruší, aby nás přivedl k pravdě a k uzdravujícímu pokoji. Někdy je nevyhnutelné, stejně jako Josef, zaposlouchat se do našeho nitra a položit si otázku: Bože, co vlastně ode mne chceš? Boží znamení jsou často lidé, události nebo právě sny, to vše je velkorysou "zapomenutou Boží řečí" (A. Grün). Na cestě k vánocům jsme vyzýváni, abychom byli pozorní ke křehkým znamením v našich životech. Kráčet s Josefem vstříc vánocům znamená též kráčet s důvěrou v Emanuela, který je proroctvím a příslibem, že Bůh je absolutně, dokonale spolehlivý, nejvěrnější ze všech přátel a je průvodcem, který je neustále s námi a pomáhá svým způsobem, i když ihned nerozumíme jeho řeči. A kde stojíme my? Přípouštíme vůbec Boží vedení v našem životě? Rozhodneme se pro Achasův nebo Josefův koncept života?